

kende, ja maaffee gjør dens Udførelse umulig i de fattigere Egne af Landet. Den Beføstning, som den medfører, vilde endvidere let blive aldeles spildt, naar Menigheden engang igjen opløste sig, idet et Bedehuus maaffee kunde komme til at ligge paa et Sted, hvor der ikke kunde blive Brug for det, ikke engang til en Lade eller Stald, hvad der dog vel heller ikke vilde ansees for ganske passende. Endelig er det ogsaa tidligere blevet fremhævet, at en saadan Bygning, naar den først var kommen til stede, maaffee efter flere Vanffeligheder og bethdelige Offre, let kunde bringe Menighedens Medlemmer til at blive samlede om denne Bygning, skjøndt den egenlig Grund, hvorfor de i sin Tid afføndrede sig, var bortfalden. Men en saadan udvortes Grund til at fortsætte Adskillelsen, efterat den indre Grund ikke længere var tilstede, maa jo dog ansees for meget libet heldig. Da Udvalget gik ind paa, at der skulde tilføies, at Salen ikke maatte anvendes til anden Brug, troede man derved at rydde de Betænklichkeiten, man endnu kunde have, afveien, og den høitærede Minister har ogsaa erklæret sig villig til saaledes at tage mod Ændringen. — Under Nr. 5 have vi ligeledes foreslaaet en anden Betingelse ændret, nemlig, at det skulde være nok, istedetfor at Udkastet forlanger et Antal af 20 Familiefædre eller Enker med Huusstand, som ikke maae boe fjernere end i een Miils Afstand, at kræve, at kun Halvdelen, altsaa ti, skulde boe indenfor denne Miils Afstand, medens man iøvrigt vedblivende har opstillet den Fordring, at idetmindste 20 Familiefædre skulle til for at danne en saadan Menighed. Udvalget er altsaa gaaet ind paa Ministerens Tanke, at der skulde være en Stamme i Menigheden, som sluttede sig om en egen nærliggende Kirkebygning eller Bedesal som andre Menigheder om Sognekirken, og har derved kunnet faae hans Samtykke til, at denne Stammes Antal indskrænktes til 10 istedetfor 20. Derved ville adskillige Vanffeligheder være ryddede af Veien, som ellers let vilde være forbundne med Lovens Gjennemførelse i Egne, hvor f. Ex. Befolkningen er meget spredt eller paa den ene Side grændser til Havet eller boer paa en Halvø eller mindre Ø. — Forslaget under Nr. 6

gjælder ifkun Sprogformen, idet Ordet „samtidig“ vel maa ansees for aldeles overflødig, og Forslaget under Nr. 7 angaaer ligeledes blot Udtryksmaaden, idet man har anseet det for rigtigst at sætte „kongelig“ istedetfor „Kongens“, for derved at undgaae endog blot Skinnet af, at Ordet „hans“ gaaer paa Kongen. — Med Hensyn til det sidste Stykke i § 1 har Udvalget tilladt sig flere Forslag. Det har foreslaaet at beholde paa samme Plads den Sætning, som angaaer Udvidelsen af Loven af 4de April 1855 til ogsaa at gjælde Præsten for en saadan Valgmenighed, da den naturlig hører til den Paragraph, der handler om Menighedens Dannelse, hvorimod man har anseet det for rettest at henvise til en særskilt Paragraph de to andre Sætninger, nemlig den, der angaaer kongelig Anordning af 2den October 1862, og den, der bestemmer hvorledes der skal forholdes, naar Betingelserne ikke længere ere tilstede. Med Hensyn til Anordning af 2den October 1862 ville ærede Medlemmer erindre, at den gaaer ud fra, at vedkommende Sognebaandsløfere skulle benytte deres Sogns Kirkefanger, og derhos indeholder forskjellige Bestemmelser, som ikke vilde passe i et Forslag, der, som dette, gaaer ud paa, at disse Sognebaandsløfere skulle have en særlig Kirkefanger; derved er det blevet unndgaaeligt, at der gjøres Forandring i Anordningens Bestemmelser, saa at de ikke uden videre oversføres paa dette Forhold. Men dertil kommer, at denne Anordning allerede gennem flere Rigsdagsamlinger, saavel i Folkethinget som i Landstinget, af Grunde, som jeg ikke skal komme tilbage til, har været foreslaaet afløst af en Lov, som indeholbt væsentlig de samme Bestemmelser, og at dette Forslag kun ved et reent Tilfælde, ved en Ministers Sygdom, blev forhindret fra at blive ophøiet til Lov. Vi have derfor troet, at det vilde være rettest at optage selve Anordningens Bestemmelser, forsaavidt som de skulle komme til Anvendelse paa dette Forhold, i denne Lov, og dette have vi meent kunde skee uden nogen Vanffelighed ved at indsætte den nye Paragraph, som da vilde blive § 2, mellem § 1 og 3. Vi have kun foretaget en eneste Ændring deri, nemlig den, at vi have sat „senest 24 Timer“ istedetfor „tidligst 48 Timer“, men da der